

## Arrest

nr. 194 865 van 10 november 2017  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN  
Tentoonstellingslaan 78  
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 29 juni 2017 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 augustus 2017 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2007 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type C (kort verblijf) in met het oog op een familiebezoek. Op 19 november 2007 wordt het visum geweigerd.

1.2. Op 29 december 2016 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar

schoonzoon. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat zij een geboorteakte van haar dochter en een huwelijksakte van haar dochter en schoonzoon heeft overgelegd en waarin haar wordt gevraagd om binnen de drie maanden een “bewijs ten laste in het verleden”, een “bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon”, een “attest onvermogen uit land van herkomst” en een “attest niet ten laste OCMW voor aanvrager en referentiepersoon” over te leggen.

Uit een mail van 30 maart 2017 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoekster de volgende stukken heeft ingediend:

- loonfiches van de referentiepersoon voor de periode van november 2015 tot en met februari 2017;
- OCMW-attesten van 5 januari 2017 en 21 februari 2017, getiteld “Verklaring geen financiële steun”;
- een vertaling van een “Certificat de non emploi” van 8 november 2016;
- een “attestation de non-profession” van 10 februari 2016;
- een “Attestation du revenu global imposé au titre de l’année (exercice): 2015” van 12 februari 2016 en een “Attestation du revenu global imposé au titre de l’année (exercice): 2016” van 19 januari 2017;
- verzendbewijzen van geld via Atena Money Transfert SPRL en via Western Union.

Op 16 juni 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 29 juni 2017. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.12.2016 werd ingediend door:*

“(…)

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’*

*Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.*

*Volgende documenten worden voorgelegd:*

*- Attestation du revenu global imposé au titre de l’année (exercice): 2015 n° 5797/2016 dd. 12.02.2016 opgemaakt te Nador en Attestation du revenu global imposé au titre de l’année (exercice): 2016 n° 2248/2017 dd. 19.01.2017: Deze voorgelegde stukken zijn verklaringen op eer, gelet op het feit dat hierin expliciet wordt weergegeven dat ze werden opgesteld op vraag van betrokkene en op basis van haar verklaringen. (“Attestation délivré à l’intéressé, sur sa demande, au vu de sa déclaration sur l’honneur du servir et valoir ce que de droit.”) Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden en de inhoud van deze attesten niet gestaafd wordt door andere stukken met objectieve waarde, kunnen deze attesten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het onvermogen van betrokkene. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het enkele gegeven dat betrokkene anno 2015 en 2016 geen inkomsten zou hebben genoten, betekent niet ipso facto dat zij afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in België in functie van wie zij eej verblijfsrecht heeft aangevraagd.*

*- Verzendbewijzen van geld via Atena Money Transfert SPRL (dd. 06.04.2016, 28.04.2016, 06.05.2016, 07.06.2016) en via Western Union ( dd. 21.09.2016, 26.11.2016, 28.12.2016, 27.01.2017, 02.03.2017) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene. Wat de stortingen via Atena Money Transfert SPRL betreft, deze stortingen zijn te recent om te kunnen aantonen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon. Uit het inlichtingenbulletin dd. 29.12.2016 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat betrokkene reeds op 03.05.2016 het Rijk binnenreisde. Wat de enkele stortingen betreft voor 03.05.2016 dient opgemerkt te worden dat hieruit geenszins blijkt dat betrokkene de financiële en/of materiële ondersteuning behoefde van de referentiepersoon teneinde in haar*

basisbehoeften te kunnen voorzien. Wat de stortingen betreft via Western Union, deze geldtransfers hebben alle betrekking op de periode waarin betrokkene reeds in België verbleef en vermelden het adres (...) alwaar betrokkene ook thans nog verblijft. Deze stukken worden niet weerhouden als bewijs dat betrokkene reeds voor haar aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon. Immers, het concept ten laste veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine. Het enkele feit dat betrokkene tijdens haar precair verblijf in het Rijk wordt geholpen door de referentiepersoon laat niet toe te concluderen dat dient te worden aangenomen dat zij in het land van herkomst ook afhankelijk was van de steun van dit familielid.

- Certificat de non-emploi n°126 dd. 8.11.2016 opgemaakt te Nador waaruit moet blijken dat betrokkene geen werk heeft; Attestation de non-profession n°458/SA dd. 10.02.2016 opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene waaruit moet blijken dat zij op het moment van de opmaak van het document geen beroep uitoefent. Deze attesten zijn stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over eventuele eigendommen waarover betrokkene mogelijkerwijze beschikte in haar land van herkomst en worden bijgevolg niet aanvaard als afdoende bewijs van het onvermogen van betrokkene.

- Verklaring geen financiële steun dienst Vreemdelingenzaken Brussel opgemaakt door het OCMW Antwerpen dd. 5.01.2017 en 21.02.2017 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon geen financiële steun aanvroegen tot op datum van het attest

- Loonfiches BVBA maintenance and Cleaning Indus (november 2015 – januari 2017) op naam van de referentiepersoon.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert december 2016 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de schoonzoon van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België; er is geen sprake van enige medische problematiek op haar naam.

(...)"

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van de redelijke termijn, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het beginsel van "fair play" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen;*

*Dat deze beslissing een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster geen bewijzen gegeven heeft van onvermogen terwijl zij dit wel gedaan heeft; Dat zij een attest voorgelegd heeft dat zij geen enkel beroep uitoefent (dd. 08/11/2016) en dat zulks geen verklaring op eer is; Dat DVZ hiermee rekening dient te houden;*

*Dat voor wat betreft de afhankelijkheidsrelatie verzoekster tal van bewijzen voegt dat er wel degelijk geld gestuurd werd door de referentiepersoon; Dat zij van deze gelden diende te leven:*

*06/04/2016: €150  
28/04/2016: € 52,50  
06/05/2016: €150  
07/06/2016: €200  
15/09/2016: €200  
21/09/2016: €200  
27/10/2016: €200  
28/10/2016: €200  
18/11/2016: €215  
26/11/2016: €200  
21/12/2016: €215  
28/12/2016: €200  
24/01/2017: €215  
27/01/2017: €200  
23/02/2017: €215  
02/03/2017: €200*

*Dat verzoekster sinds 3 juli 2016 in België aangekomen is en dat er verkeerdelijk 3 mei 2016 vermeld werd; dat zij steeds ten laste gebleven is van de referentiepersoon zowel in Marokko als in België; dat verzoekster dient aan te tonen dat zij ten laste was in het land van herkomst of haar gewone verblijfplaats; Dat haar gewone verblijfplaats sinds 3 juli 2016 België was;*

*Dat DVZ aldus overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht met deze stukken rekening diende te houden en zij extra documenten diende op te vragen mochten de voorgelegde stukken niet voldoende zijn wanneer deze doorslaggevend zouden zijn in de besluitvorming;*

*Dat de beslissing van DVZ in strijd is met de Mededeling van de Europese Commissie omtrent de Richtlijn 2004/38/EG; dat er met alle bewijsmiddelen rekening dient gehouden te worden;*

*Dat er ook met de stukken van het Ministerie van Economie en Financiën rekening dient gehouden te worden ook al zijn deze verklaringen op eer; dat zij bewijzen dat verzoekster over geen enkel onroerend goed beschikt;*

*Dat de RvV in een arrest van 19 september 2016 stelt dat een verklaring op eer een zekere bewijswaarde kan hebben wanneer de verklaring niet afkomstig is van "om het even welke welwillende derde"; dat wanneer er contactgegevens zijn van de getuige er steeds een toetsing op feitelijkheid en waarachtigheid mogelijk is; Dat ook hier DVZ onzorgvuldig opgetreden is;"*

2.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:*

- het redelijkheidsbeginsel;*
- de redelijke termijn;*
- het rechtszekerheidsbeginsel;*

- het fair play beginsel;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor daar zij de mening is toegedaan dat zij afdoende bewijzen zou hebben voorgelegd van haar onvermogen. De gemachtigde zou niet met alle voorgelegde stukken rekening gehouden hebben.

Verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van de redelijke termijn en het rechtszekerheidsbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Nopens de kritiek van verzoekende partij laat verweerder gelden dat verzoekende partij op 29.12.2016 een aanvraag indiende van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (bijlage 19ter), in functie van haar schoonzoon, dhr. R. E. H. L. (...).

Art. 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert ter zake:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

...

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Verweerder laat ter zake gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Na nazicht van de door verzoekende partij voorgelegde stukken, motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris dat niet werd aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon: "(...)"

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris besloten heeft tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij slaagde er immers niet in aan te tonen dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon in functie van wie zij een gezinsherenigingaanvraag indiende. Verzoekende partij toonde niet aan dat zij onvermogen was in het land van herkomst en evenmin dat zij werkelijk financieel afhankelijk was van de referentiepersoon. Verzoekende partij voldoet dan ook niet aan de voorwaarden van art. 40bis van de Vreemdelingenwet om in functie van haar schoonzoon een verblijfsrecht in België te bekomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris hield bij het nemen van zijn beslissing rekening met alle door verzoekende partij voorgelegde documenten. Zulks blijkt ook expliciet uit de bestreden beslissing.

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat zij wel degelijk afdoende bewijzen van haar onvermogen in het land van herkomst zou hebben voorgelegd en verwijst hiervoor naar het 'certificat de

*non-emploi n° 126 dd. 08.11.2016'. Verzoekende partij stelt dat dit document niet op haar verklaringen zou zijn opgesteld en dat de gemachtigde hiermee rekening diende te houden.*

*De kritiek van verzoekende partij mist feitelijk grondslag daar de gemachtigde van de Staatssecretaris voormeld document uitdrukkelijk in zijn beslissing heeft opgenomen.*

*De gemachtigde motiveerde hieromtrent:*

*"Certificat de non-emploi n°126 dd. 8.11.2016 opgemaakt te Nador waaruit moet blijken dat betrokkene geen werk heeft; Attestation de non-profession n°458/SA dd. 10.02.2016 opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene waaruit moet blijken dat zij op het moment van de opmaak van het document geen beroep uitoefent. Deze attesten zijn stilzwijgend over een eventueel roerend vermogen of over eventuele eigendommen waarover betrokkene mogelijkerwijze beschikte in haar land van herkomst en worden bijgevolg niet aanvaard als afdoende bewijs van het onvermogen van betrokkene"*

*Verzoekende partij gaat niet in op de concrete motieven van de gemachtigde, met name dat het 'certificat de non-emploi' met geen woord rept over enige roerende inkomsten of eventuele eigendommen over dewelke verzoekende partij zou beschikken. Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris niet stelt dat dit document zou zijn opgesteld op basis van een verklaring op eer.*

*Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te motiveren dat voormeld document niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.*

*Verzoekende partij weerlegt de bevindingen van de gemachtigde niet. Zij toont evenmin aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris met een bepaald document geen rekening zou gehouden hebben.*

*Verzoekende partij stelt voorts dat de gemachtigde verkeerdelijk de mening toegedaan zou zijn dat verzoekende partij op 03.05.2016 naar België kwam. Verzoekende partij beweert dat zij pas op 03.07.2016 naar België kwam. Verzoekende partij verwijst andermaal naar de geldoverschrijvingen die zij ontving om aan te tonen dat zij in het land van herkomst afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon.*

*Verweerder laat gelden dat het inlichtingenbulletin dd. 29.12.2016, document dat zich in het administratief dossier bevindt, uitdrukkelijk meldt:*

*"Datum inreis België: 03/05/2016"*

*De ongestaafde bewering van verzoekende partij dat zij pas op 03.07.2016 naar België gekomen zou zijn, kan dan ook niet aangenomen worden.*

*Terwijl verweerder zich de vraag stelt naar het belang van de kritiek van verzoekende partij, nu zij met geen woord rept over de concrete motieven van de gemachtigde van de Staatssecretaris.*

*De gemachtigde stelde immers vast dat de overschrijvingen van 1 maand (dan wel 3 maanden) dateren van voor verzoekende partij naar België kwam. Deze kunnen dan ook niet volstaan om aan te tonen dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk was van de referentiepersoon.*

*De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet leiden tot de nietigheid van de bestreden beslissing.*

*Nu de kritiek van verzoekende partij niet afgestemd is op de inhoud van de bestreden beslissing, en hier nergens concreet op ingaat, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.*

*De bewering van verzoekende partij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de plicht toekwam om bijkomende documenten op te vragen, is niet ernstig.*

*Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op 29.12.2016 een gezinsherenigingsaanvraag indiende. Het mag van een vreemdeling, die een aanvraag indient, verwacht worden dat zij alle nodige documenten en informatie overmaakt die zij nodig acht om haar aanvraag te staven.*

*Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van deze documenten de mening is toegedaan dat de aanvraag geweigerd dient te worden, kan niet verwacht worden dat zij bijkomende documenten dient te gaan opvragen.*

*Er mag van een vreemdeling immers evenzeer enige zorgvuldigheid verwacht worden bij het indienen van een aanvraag.*

*Zie:*

*"Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe [...] om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" [...]." (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)*

*Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van de fair play, houdt dit beginsel in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen. (R.v.V. nr. 53 042 van 14 december 2010)*

*In casu maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat dit niet het geval geweest is bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij licht dit zelfs niet nader concreet toe.*

*Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten.*

*De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.*

*De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting of het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert*

*Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."*

2.1.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het beginsel van de redelijke termijn en het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Te dezen voert de verzoekster aan dat zij een attest van 8 november 2016 heeft voorgelegd dat zij geen enkel beroep uitoefent en dat zulks geen verklaring op eer is, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ermee rekening dient te houden. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat over dit document in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat het een verklaring op eer zou zijn of dat ermee (om deze reden) geen rekening dient te worden gehouden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat met dit attest wel degelijk rekening werd gehouden, doch dat het "niet aanvaard (wordt) als afdoende bewijs van het onvermogen van betrokkene" omdat het "stilzwijgend (is) over een eventueel roerend vermogen of over eventuele eigendommen waarover betrokkene mogelijkerwijze beschikte in haar land van herkomst". De kritiek van de verzoekster blijkt aldus niet gericht te zijn tegen de motieven van de bestreden beslissing en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Voorts voert de verzoekster aan dat zij tal van bewijzen heeft gevoegd "dat er wel degelijk geld gestuurd werd door de referentiepersoon" en dat zij "van deze gelden diende te leven". Zij beperkt zich hierbij

evenwel tot de loutere opsomming van de data dat geld werd gestort en de bedragen die op die data werden gestort en haar eigen standpunt, met name dat zij hiervan afhankelijk was, doch zij laat na om de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent, met name dat “*de stortingen via Atena Money Transfert SPRL (...) te recent (zijn) om te kunnen aantonen dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon*” nu uit het inlichtingenbulletin van 29 december 2016 blijkt dat zij reeds op 3 mei 2016 het Rijk binnen reisde en uit de enkele stortingen van voor 3 mei 2016 “*geenszins blijkt dat betrokkene de financiële en/of materiële ondersteuning behoeft van de referentiepersoon teneinde in haar basisbehoeften te kunnen voorzien*” en dat de stortingen via Western Union “*niet weerhouden (worden) als bewijs dat betrokkene reeds voor haar aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon*” nu deze “*alle betrekking (hebben) op de periode waarin betrokkene reeds in België verbleef*” en het adres vermelden waar zij thans nog verblijft, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus maakt de verzoekster haar afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van de referentiepersoon in het land van herkomst niet aannemelijk, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar voorgelegde stortingsbewijzen.

Verder werpt de verzoekster op dat zij sinds 3 juli 2016 in België is aangekomen en dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk 3 mei 2016 vermeld wordt. Zij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, blijkt immers uit een inlichtingenbulletin A, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat op 29 december 2016 werd opgemaakt door de behandelend ambtenaar van de stad Antwerpen, dat de verzoekster België op 3 mei 2016 is binnengekomen. De verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat deze informatie onjuist zou zijn. Aldus maakt zij niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld “*dat er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon*”.

Waar de verzoekster poneert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*extra documenten diende op te vragen mochten de voorgelegde stukken niet voldoende zijn wanneer deze doorslaggevend zouden zijn in de besluitvorming*”, wordt er op gewezen dat zij zelf de verantwoordelijkheid heeft om haar aanvraag te staven met voldoende bewijskrachtige stukken. Een bestuur dient zich weliswaar op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, doch de aanvrager van een vergunning, *in casu* van een verblijfskaart, moet daarbij alle nuttige elementen aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt immers ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

In tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met alle door haar voorgelegde stukken rekening heeft gehouden, ook met het “*(a)ttestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice): 2015*” van 12 februari 2016 en het “*(a)ttestation du revenu global imposé au titre de l'année (exercice): 2016*” van 19 januari 2017. De verzoekster betwist niet dat beide documenten op haar vraag en op basis van haar verklaringen werden opgesteld, zodat zij niet nuttig verwijst naar het arrest van de Raad van 19 september 2016 waar de Raad zou hebben gesteld dat een verklaring op eer een zekere bewijswaarde kan hebben wanneer de verklaring niet afkomstig is van om het even welke welwillende derde. De verzoekster voert dan ook niet dienstig aan dat de bestreden beslissing strijdig zou zijn met de mededeling van de Europese Commissie betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familielieden. Bovendien laat de verzoekster na het motief over deze attesten “*dat het enkele gegeven dat betrokkene anno 2015 en 2016 geen inkomsten zou hebben genoten, (...) niet ipso facto (betekent) dat zij afhankelijk zou zijn van de referentiepersoon in België in functie van wie zij eej verblijfsrecht heeft aangevraagd*” te weerleggen of te ontcrachten, zodat haar kritiek op het motief dat deze attesten verklaringen op eer betreffen die niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van haar onvermogen hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.



Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster er niet in slaagt aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Evenmin wordt aangetoond dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid niet in acht zou hebben genomen, zodat ook een schending van het beginsel van "*fair play*" niet kan worden aangenomen.

2.1.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;*

*Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;*

*Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;"*

2.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

*"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 8 van het EVRM.*

*Verweerder laat gelden dat geen schending van art. 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.*

*Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:*

*"(...)"*

*Verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.*

*"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling*

*met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)*

*"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)*

*Verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.*

*Een gezinsband tussen een meerderjarige schoonzoon en zijn schoonmoeder wordt immers niet vermoed onder art. 8 van het EVRM. Het komt verzoekende partij toe om aan te tonen dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zouden bestaan.*

*Daar de afhankelijkheid in casu echter betwist wordt, toont verzoekende partij niet aan dat zij werkelijk een gezinsband met haar schoonzoon zou onderhouden.*

*Zie:*

*"Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden." (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)*

*"In zoverre verzoekende partij verwijst naar de aanwezigheid van haar moeder in België moet daarnaast worden opgemerkt dat het niet betwist is dat verzoekende partij vijfendertig jaar oud is en dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Britannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Verzoekende partij toont door het voorleggen van een schrijven van haar zus waarin deze meedeelt dat haar broer haar regelmatig helpt ook niet aan dat er sprake is van enig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVM." (R.v.V. nr. 77 174 van 13 maart 2012)*

*Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen wegens een gebrek aan een beschermenswaardige relatie.*

*Verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.*

*Immers heeft verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.*

*Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.*

*In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).*

*"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."*

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

*In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.*

*Zij rept hier met geen woord over.*

*Verzoekende partij is een vrouw van 51 jaar waarvan verwacht kan worden dat zij in het land van herkomst het vermeende familieleven kan verderzetten. Verzoekende partij kan op basis van de moderne communicatiemiddelen frequent contact opnemen met haar schoonzoon of zij kunnen elkaar bezoeken.*

*Verzoekende partij kan echter niet ernstig voorhouden dat er in casu sprake zou zijn van een familieleven dewelke de Belgische overheid dient te vrijwaren.*

*"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.*

*(...)*

*De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)" (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)*

*Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.*

*Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).*

*Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).*

*Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)*

*De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar schoonzoon wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).*

*De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.*

*Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."*

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Te dezen laat de verzoekster gelden dat door het nemen van de bestreden beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen haar belangen in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds. Zij gaat evenwel niet in op de concrete motieven in het bestreden bevel omtrent haar gezinsleven met haar schoonzoon, met name dat zij *"een volwassen persoon (is) waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België"*, dat *"(n)ergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn"* en dat *"de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt"*. Met een dergelijk summier betoog toont de verzoekster geen disproportionaliteit aan tussen haar individuele belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar gezinsleven met haar schoonzoon verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de Vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN